

* * *

«Іди, доню!» — слова оті
Не раз ти говорила,
Та чи думала, що й тобі
їх доля теж судила?

Чи ти думала, що колись
Слова ті стануть ділом
І що торги будуть вестись
Над твоїм бідним тілом?

Над тілом, бо душі хіба
Ніхто тепер не хоче,
Вона опущена, сама
Мандрує в світ за очі.

Мандрує вічно, ніч і день,
Самотня, одинока...
Пекучі сльози, як огонь,
На землю кануть з ока.

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . [Цикл «Стара пісня»](#)